122 40/97

SCI-FI

Kč 19,90

Perry Rhodan

SMRT LORDA ADMIRÁLA

9 788072 109135

NEJVĚTŠÍ A NEJSLAVNĚJŠÍ SERIÁL VŠECH DOB

KURT MAHR

Smrt Lorda Admirála

Knihovnička Perry Rhodan 122 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Hluk velké slavnosti jako by se vzdaloval. Zůstal jenom malý pokoj s několika málo kousky nábytku, ale drahocenného nábytku, a zářivý jasný pruh světla mezi přivřenými dveřmi.

Otevřené dveře za admirálem Thekusem.

Aby se k nim dostal, musel by se Thekus otočit. Věděl, že to nezvládne. Věděl, co se skrývá uvnitř oslnivého kužele světla, ale za ním vládla temnota.

Muž v té tmě však viděl každý jeho pohyb.

„Nestrpíme zradu, admirále!" sykl.

Thekus nikdy nezapíral své úmysly. Způsob, jakým se neznámý choval, prokazoval, že je dobře informován. Stejně nemělo žádný význam, aby se ještě pokoušel o nějaké úniky.

„To vy jste zrádce," klidně odpověděl Thekus. „Vy a vaši muži. Já jsem si vždycky přál pro říši to nejlepší."

Téměř fyzicky cítil, jak se jeho slova propadají do nicoty. Toho muže ve tmě stejně nedokázal přesvědčit. Přišel sem s pevným přesvědčením a neustoupí.

Víc nepadlo ani slovo. Admirál Thekus čekal. Už tolikrát předtím uvažoval, jak by se asi cítil, kdyby k tomuto někdy došlo. Nebylo to nijak lehké.

Vtom se z temnoty vysunula šedivá hlaveň zbraně a ukázala na admirála. Syčivý hlas se už neozval. Thekus zpozoroval úzký energetický paprsek, který z ní vyšlehl. Jako by se ho to ani netýkalo, sledoval dráhu, která končila v jeho prsou.

Nepocítil bolest. Proběhlo to příliš rychle.

Maršál Julian Tifflor, nejvyšší zástupce Sluneční říše v arkonidském impériu, byl přesvědčen, že se slavnost vydařila.

Až si všiml dveří v jedné stěně sálu, které byly z nepochopitelných důvodů dokořán. Došel k nim, podíval se dovnitř malé místnosti a našel ji ve stejném stavu jako admirál Thekus před půldruhou hodinou.

Lampa nastavená jako při výslechu.

Ale cosi tam nyní bylo jinak.

Na podlaze totiž ležela mrtvola.

Maršál Tifflor ihned poznal admirála. Šlo o jednoho z nejdůležitějších mužů arkonidské říše a zároveň o jednoho z čestných hostů slavnosti.

Julian Tifflor o krok ustoupil. Byl oblečen do parádní uniformy, ale ani při takové příležitosti nezapomínal zbraň. Bleskově ji tasil. Přimhouřenýma očima se pokoušel proniknout temnotou za hraniční linií světla.

Byla to instinktivní reakce. Spatřil smrtelné zranění na Thekusových prsou a obával se, aby vrah nebyl ještě v místnosti. O pár vteřin později začal uvažovat. Nevěděl sice jak dlouho tu Thekus může ležet, ale vzpomínal si, že ho naposledy viděl před dvěma hodinami.

Vrah už tu patrně nebyl. Jakmile vykonal svůj hrůzný čin,. zmizel.

Julian rychle přemýšlel. Na oslavu v prostorách velvyslanectví Země přišli pouze pozvaní hosté. Nikdo se nemohl zúčastnit slavnosti, aniž by nebyl pozván, to se týkalo i vraha. Byl to tedy buď někdo z hostů, anebo ze sloužících.

Julian krátce zvažoval, jestli by neměl uzavřít vchody do paláce a prohledat všechny hosty, ale pak tento, nápad zavrhl. Ze dvou důvodů mu připadal absurdní. Zaprvé se vrah už dávno mohl zbraně zbavit - a zadruhé by takové opatření vyvolalo v diplomatických kruzích rozpaky a nepříjemnosti.

Ale něco se stát muselo.

Někdo zabil admirála Thekuse na půdě velvyslanectví Pozemšťanů na Arkonu. Tuto skutečnost nikde neutají.

Julian Tifflor se rozhlížel. Stál vedle Thekusova těla. Skrz pootevřené dveře nikoho neviděl.

Vrátil se k nim a zavřel je. Slavnost dospěla do stádia, kdy krátké zmizení hostitele nebude nijak nápadné.

Nejdříve nastavil lampu tak, aby bylo všude po místnosti vidět. Pak poklekl k Thekusovi a vyšetřil jeho zranění. Byl zasažen přímo do srdce. Thekus musel být okamžitě mrtev. Smrtící zbraní musel být jehlový paprskomet.

Julian vstal a přešel k interkomu, zavěšenému u dveří. Zapnul

jej. Na monitoru se v mžiku objevila bystrá tvář pobočníka. Muž strnul, když poznal Tifflora.

„Brente, mám pro vás poměrně složitý a tajný úkol," začal maršál.

Brent pozorně přitakal.

„Nechám na vás, jak ho provedete," pokračoval Tifflor. „Nacházím se v místnosti číslo dvě stě třicet sedm. Nikdo do ní nesmí vstoupit. Zařiďte to."

Bren se zatvářil popleteně. „Samozřejmě, pane, myslím, že to nebude složité..“

Julian ho přerušil gestem tuky.

„Jistěže ne. Tento zákaz samozřejmě neplatí pro našeho velectěného hosta. Imperátora bych tady chtěl vidět co nejdříve. Pošlete ho sem... Rychle, prosím!"

Jeho Vznešenost Gonozal VIII., Imperátor arkonidské říše, vyděšeně zíral na mrtvého. Za ním u zavřených dveří stál pobočník Brent.

Gonozalovo zděšení bylo skutečné.

„Kdo. . . kdo mu to udělal?" vyhrkl.

„To nevíme, Vaše Vznešenosti," bez zaváhání odpověděl Julian. „Našel jsem ho tady, protože jsem si všiml otevřených dveří. Od té chvíle jsem nepodnikl nic než to, že jsem vás nechal zavolat. Rád bych všechna ostatní rozhodnutí nechal na vás."

Imperátor přikývl.

„Potřebujeme lékaře, který by stanovil okamžik smrti," rozhodl.

„Odpusťte," namítl však Tifflor. „Měl bych přece jen trochu jiný návrh."

„A sice?"

„Lékařský robot tu práci odvede stejně spolehlivě a rychleji než doktoři."

Imperátor pár vteřin přemýšlel.

„Máte pravdu, Juliane," odpověděl. „Udělejte to jak uznáte za vhodné. Zavolejte robota!"

Když se robot objevil, Jeho Vznešenost Imperátor se už opět zdržoval mezi hosty. Jeho krátké nepřítomnosti si nikdo nevšiml. Slavnost pokračovala. Více než tři tisíce hostů, především

Arkonidanů, se skvěle bavilo, zatímco medicínský robot zkoumal Thekusovo tělo.

Čas smrti určil na dobu kolem půlnoci. Thekus byl tudíž už čtyři hodiny mrtev. Toto zjištění však nebylo nic platné. Zůstala otázka, kdo a proč vraždil.

Slavnost skončila osm hodin po půlnoci. To odcházel poslední host. Poslední z těch, kteří mohli být podezříváni z admirálovy vraždy.

Porada probíhala jako obvykle.

Šéf tajného oddělení III rozvědky Pozemšťanů plukovník Nike Quinto si povolal do své kanceláře majora Rona Landryho, kapitána Larryho Randalla, seržanta Meecha Hannigana a civilního spolupracovníka Loftyho Pattersona.

Nevedla se tam žádná diskuse. Nike Quinto jako vždy vše pečlivě připravil. Ron, Larry a Lofty byli podrobeni hypnoškolení, které jim zprostředkovalo všechny nutné vědomosti. Robot Meech dostal svůj program a byl také připraven.

Ale jeden rozdíl tu přece jenom byl. Když plukovník Quinto skončil řeč, ještě dodal: „Pánové! Tato akce dosahuje tak velkého mezigalaktického významu, že se jí tentokrát budu účastnit i já osobně!"

Zpráva, o smrti admirála Thekuse byla oznámena následujícího dne. Hosté Juliana Tifflora se tudíž kolem oběda dozvěděli, že se stali svědky hanebné vraždy.

Oficiální vládní orgány se o vrahovi a jeho motivech vyjadřovaly se značným odporem. Stanoviska arkonidských institucí byla natolik emocionálně zabarvená, až si Tifflor myslel, že tím někdo z vlády chce něco zastírat.

Soukromá média se o admirálově zavraždění vyjadřovala podstatně zdrženlivěji. Zato vyvinula několik zajímavých teorií. Podle jedné z nich byl Thekus vládě na obtíž a byl proto zavražděn některým z jejích úředníků. Jiná teorie vycházela z Thekusova údajného spojení s revolucionáři. Podle ní byl zabit právě revolucionáři, protože se v jejich očích nakonec projevil jako agent vlády.

Všechny tyto dohady se staly tématy dne.

Pak přišly nové zprávy.

Pozemští vědci znali tajemství života!

Tato formulace neznamenala nic víc ani nic méně, než že pozemští vědci hodlají probrat admirála Thekuse k životu.

Arkonidané představují kritické publikum. Agentury byly obviňovány, že do světa vypustily kachnu, protože nabízely interview s vědci a fotografie přístrojů, které mají oživit admirála.

Nikoho to sice docela nepřesvědčilo, nicméně existovala skupinka lidí, u kterých zmínka o podobné možnosti zmrtvýchvstání vyvolávala silné bolení hlavy.

Nike Quinto byl mazaný taktik. Přistál se svou malou kulovitou lodí na největším kosmodromu planety Arkon I, arkonidské obytné planetě, a v naprostém klidu začal vykládat přístroje, které si přivezl.

U přistání byla spousta novinářů, většina z nich roboti. Přístroje byly pečlivě zabaleny, ale nebylo zapotřebí příliš mnoho fantazie, aby si člověk domyslel, že se jedná o přístroje, o kterých byla poslední dobou řeč v souvislosti s pokusem o oživení admirála Thekuse.

Těžký transportér nakonec naložil veškerý náklad a odvezl jej k rozlehlému vládnímu komplexu budov.

Nikeho Quinta a jeho kolegy čekalo několik viditelných i neviditelných bezpečnostních opatření a zábran, kterými museli proplout, a pravděpodobně více než tucet neviditelných kontrol, než dorazili do centra vládního střediska.

Kluzák zastavil před řadou krychlovitých budov, ke kterým vedl portál. Autopilot oznámil, že jsou u cíle.

Nike Quinto nebyl na Arkonu poprvé, ovšem jeho užaslý pohled připomínal turistu, který se kochá architektonickými zázraky a legendami.

Plukovník byl malý muž. Co mu scházelo do výšky, dohnal korpulencí. Tvář měl neustále zarudlou. Nike Quinto vypadal nezdravě - a nesympaticky. Věděl to a snažil se pokud možno, aby tento dojem ještě více zdůraznil.

Otřel si pot z čela a vzdychl.

„Jestli tady bude pořád takové vedro," poznamenal svým nepřirozeně vysokým hlasem, „můj krevní tlak bude stoupat a

stoupat, až utrpím těžký infarkt."

Ron Landry mezitím vystoupil z vozu. Těsně za ním následovali Larry Randall, Lofty Patterson a Meech Hannigan. Ron se zašklebil, když uslyšel Quintovu poznámku.

„V noci je tu poměrně chladno, pane," řekl. „Možná bychom měli změnit naše pracovní návyky."

Nike Quinto se na něj podíval, jako by zvažoval jeho návrh. „Myslíte... v noci pracovat a přes den odpočívat?"

Ron Landry přikývl.

„Jak si to představujete, majore? Co je to za služební přístup? Musíme tu vyřídit mimořádně důležitou záležitost. Budeme pracovat ve dne i v noci, dokud nebudeme hotovi!"

Velká budova působila zevnitř ještě mohutnějším dojmem než zvenčí. Chodby a šachty zely prázdnotou. Zdálo se, že tam nikdo nepracuje. Pět Pozemšťanů mlčky putovalo po transportních pásech, v čele s Nike Quintem, který očividně dobře věděl, kam chce, a podivovali se bezpočtu křižovatek, zákrut a odboček. Vypadalo to, jako by tu Arkonidané vybudovali bludiště coby poslední pojistku proti atentátům na Imperátora.

Nike Quinto se vyhoupl do jednoho z antigravů a stoupal. Jeho druzi ho následovali. Vznesli se asi o padesát yardů výš, pak znovu vyšli na chodbu.

Plukovník se zastavil před jedněmi z dveří na chodbě, přiložil na ně v určitém místě dlaň a ocitli se ve středně velké, střízlivě zařízené místnosti. Psací stůl, několik křesel, skříně ve zdech.

Za psacím stolem seděl Julian Tifflor, maršál a velvyslanec Sluneční říše na Arkonu, a Jeho Vznešenost Gonozal VIII., mezi Pozemšťany také známý jako Atlan, Imperátor arkonidské říše.

Ron Landry se mírně uklonil. Potom zasalutoval.

„Musím vás zklamat, pánové," vysvětloval Imperátor, když si vyměnili několik úvodních zdvořilostních vět. „Bezesporu očekáváte, že vám nyní poskytnu informace o pozadí tragické události, kvůli které jste se sem obtěžovali. Ale bohužel. Nic takového nevím."

Nike Quinto diplomaticky vyčkával. Přímo před ním seděli velmi mocní muži. Nemělo smysl cokoliv namítat, dokud ti dva

budou mít co říct. Teprve po několika vteřinách plukovník namítl: „Nepočítali jsme, Vaše Vznešenosti, že by už několik dní po vraždě byly všechny okolnosti vyjasněny. Jsme připraveni začít úplně od začátku."

Imperátor přikývl.

„Pokud máte plán, do kterého byste mě chtěli zasvětit, plukovníku," začal Imperátor, „pak mi dovolte naslouchat."

Nike Quinto přikývl a bez zaváhání začal.

Když skončil, maršál Tifflor se ho zeptal: „Jste si vědom všech rizik, která vás mohou zaskočit?"

„Ano, pane," odpověděl Nike Quinto. „Ovšem ze všech plánů, které jsme během několika dnů připravili, se nám tento zdá být tím nejlepším."

Mrtvola admirála Thekuse byla převezena do vládního střediska. Nike Quinto a jeho muži se okamžitě po poradě odebrali za ní. Mezitím byly přivezeny přístroje. Nike Quinto se přesvědčil, že jsou hermeticky uzavřeni, a pak se pustil do práce.

Arkon neměl na admirála už dlouho čekat.

Pomalu se probíral k životu.

Netrpělivost byla prvním pocitem, který měl.

Byl to zvláštní druh netrpělivosti. Byla to netrpělivost muže, který tápe v temnotách. Jistě, měl paměť a uvědomoval si to, jenomže mu zatím nesloužila. Nebyla ještě probuzená.

Měl jméno.

Thekus.

Měl hodnost.

Admirál arkonidské vesmírné flotily, poradce Imperátora Gonozala VIII.

Gonozal VIII. nebyl jeho přítelem.

Byl – zavražděn.

Kým?

Po odpovědi na tuto otázku prahl, jakmile se navrátil do života. Ale došlo mu, že ji nezná. Už si vzpomínal. Ale neměl vzpomínku objasňující motiv vraždy, která na něm byla spáchána.

Považoval to za podivné.

Hluboko v paměti nacházel temná tušení, která měla něco

společného s revolučními snahami, vzpourou a velezradou. Ale nevzpomínal si na ně příliš jasně.

Otevřel oči a spatřil dva muže, které nikdy předtím neviděl. Jeden z nich byl malý, tlustý a zarudlý, druhý vysoký, ramenatý a blond.

Thekus, konstatoval, že leží na nějakých nosítkách. Cítil se, dostatečně silný, aby mohl vstát.

„Jak je vám, admirále?" zeptali se ti dva najednou.

Thekus se pousmál.

„Díky. Můj stav odpovídá okolnostem."

Prohlížel si tělo. Byl nahý, což mu nikterak příliš nevadilo, a uprostřed hrudníku měl bouli. Uvědomoval si, že je nepřirozená.

„Co to je?" zeptal se malého, tlustého muže.

„Vy to nevíte, admirále?"

„Ne, myslím, že ne," odpověděl váhavě.

Tlouštík se pootočil k partnerovi: „To si musíme zapamatovat, Larry. Něco tu nevyšlo."

Landry se postavil před admirála, pak otevřel ústa a pomalu řekl: „PŘEČTĚTE STO!"

Thekus okamžitě pochopil rozkaz a četl. Pod adresou 100 našel hodnoty, které měl číst, a za nimi našel další rozkaz. Postupně se propracoval až k rozkazu 1001:

PŘÍSTROJ NA MĚ HRUDI SLOUŽÍ UDRŽOVÁNÍ KREVNÍHO OBĚHU. JEŠTĚ NEJSEM ZCELA ZDRÁV. JE TO MAGNETICKÝ GENERÁTOR A VYTVÁŘÍ POLE, KTERÁ AKTIVUJÍ CENTRÁLNÍ PAMĚŤ.

Bez dalšího vyzvání to všecko řekl muži jménem Landry. Landry přikývl. Otočil se na tlouštíka, usmál se a řekl: „Vidíte, pane?"

Tlouštík také přikývl.

„Úžasné," řekl, „ale budeme muset provést nějaké další testy, abychom si byli naprosto jisti."

Thekus najednou pochopil, že byl stvořen pro určitý úkol. Pochopil, že musí těm dvěma sloužit. Nevadilo mu to. Neznal emoce.

Koneckonců byl pouze robot, i když poměrně složitý.

Meech Hannigan si prohlížel nového kolegu s neskrývaným

zájmem, zatímco se připravovali na přijetí u Imperátora, uspořádané u příležitosti admirálova „zmrtvýchvstání".

Pro Meecha to byl nový zážitek. Měl už co do činění s roboty, na kterých bylo hned poznat, že to jsou roboti. Vykonávali potřebné práce, aniž by bylo nutné, aby se podobali člověku. On sám a robot, který nesl Thekusovo jméno — to bylo trochu jiné. Pro účely rozvědky se prokázalo vysoce účelné, jestliže do speciální jednotky patřil někdo, kdo se nenechal psychologicky ovlivnit a uměl mimořádně rychle reagovat. Robot plnil oba tyto požadavky. Proto se Meech neuvěřitelně věrně podobal živému člověku.

Nyní bylo něco podobného nutné i v Thekusově případě. Absolutně nikdo by na jeho zevnějšku nepoznal rozdíl od skutečného admirála, ledaže by rozřízl bioplastický plášť jeho těla.

Audience proběhla bez jakýchkoliv mimořádných událostí. Pokud se tam ukázal některý z protivníků, pak se prozatím choval klidně.

Thekus přijal řadu novinářů. Popsal jim jak se cítil při svém znovuzrození a sdělil jim, že při sobě stále nosí nejrůznější pomocné přístroje, které dávají jeho tělu sílu. Hovořil s nimi velmi přátelsky a s tak dokonale napodobeným hlasem, že nikdo nepojal podezření.

Ceremonie trvala jenom hodinu. Podle mínění pozemských lékařů nebylo radno pacienta vystavovat delší námaze. Přijetí končilo objetím Imperátora s „milým přítelem", kterému gratuloval ke znovuzrození.

Arkon měl nové téma dne.

Když se Pozemšťané vraceli do pronajatého domu, plukovník řekl: „Předhodili jsme návnadu. Všechno, co teď můžeme a musíme dělat, je být pozorní a mít oči otevřené."

Program admirálova dne sestavili tak, aby ho měli pořád pod dohledem. Veřejnosti bylo oznámeno, že Thekusův zdravotní stav nedovoluje, aby byl propuštěn domů. Proto pro něj byl pronajat dům v blízkosti týmu pozemských „lékařů". Obě budovy nestály ani dvacet kilometrů od hranice vládního okrsku.

Všichni chápali, že některý z lékařů Thekuse neustále doprovázel. Co by však asi nikdo nepochopil - Thekusův dům byl prošpikován odposlouchávacími zařízeními. Robot Thekus byl

dokonale vybavený vysílačkami, ale na zařízení podobného druhu se nemyslelo.

Pět set metrů od domu se Pozemšťané neustále střídali v pozorovatelně, kde byly umístěny kontrolní přístroje odposlechu.

Obvykle to byl Ron Landry, kdo Thekuse doprovázel na cestách. Odpovídal totiž nejlépe arkonidským představám o lékaři ze Země: byl vysoký, mocný a měl inteligentní tvář. Kromě něj mohl stejnou roli hrát už jenom Larry Randall.

Toho dne se Ron Landry jako obvykle objevil krátce po poledni před Thekusovým domem a zmáčkl zvonek. Téměř okamžitě se otevřely dveře trychtýřovitého domu. V předpokoji nikdo nebyl. Thekusovi lékaři doporučovali co nejméně personálu, dokud rekonvalescent nebude znovu při silách jako dřív. Povolili mu pouze tři víceúčelové roboty. Důvod byl prostý: organický personál je podplatitelný.

Ron naskočil do jednoho ze sedmi antigravů, jako obvykle vystoupil v pátém patře, zaklepal a vstoupil k Thekusovi do pracovny.

Tam po vojensku pozdravil.

„Dovoluji si vás vyzvednout na procházku, pane," vysvětloval.

Thekus přívětivě kývl.

„Pojďme," řekl. „Myslíte, že bychom se dnes mohli místo procházky projet vozem?"

Ron Landry pokyvoval hlavou.

„Ale ano, myslím, zeje to možné, pane," rozhodl se nakonec. „Nechám přivolat vůz."

O chvíli později společně sjížděli dolů do přízemí. Thekus tam svěřil jednomu ze strážních robotů, kam a s kým odchází. Vůz už byl připraven, když Ron s admirálem opouštěli dům. Thekus se uvelebil v sedačce, vzdychl a vysvětlil:

„Rád bych se podíval na východní obchodní ulice. Vzpomínám si, že má neteř zítra nebo pozítří něco slaví, a rád bych jí pořídil nějaký dárek."

Ron souhlasně přitakal.

„Dobrá. Nemám sice tušení, kde tady jsou východní obchodní ulice, ale budiž..."

Thekus se předklonil a naprogramoval autořidiče. Vůz se rozjel.

Ron Landry si pak chvíli liboval, jak dokonale funguje Thekusův program. Pochopitelně, že věděl, kde zmíněné ulice najde. Vždyť koneckonců sám Thekusovi tenhle výlet před nedávném naprogramoval.

Tahle akce měla za účel, aby Thekus pobyl delší dobu mezi lidmi. Protivník měl dostat šanci k útoku.

Vozidlo se vzneslo vysoko nad krajinu, která připomínala park, a za několik málo vteřin se snášelo nad seskupení budov, které bylo ve zdejších končinách nazýváno jako „východní obchodní ulice".

Ron Landry tady už byl. Vyznal se ve spletitých uličkách. Věděl, že tu neustále korzuje spousta lidí, hlavně Arkonidanů, snad i proto, aby ukázali světu, že ani vysoký stupeň civilizace nedokáže uspokojit jejich přirozené pudy. Přitom jim stačilo sedět doma, zmáčknout patřičný knoflík a dostali své zboží až pod nos.

Arkonidanům to nestačilo. Chtěli si vybírat. Nákupy pro ně představovaly malé dobrodružství.

Majitelé obchodů však byli většinou Nearkonidané. Žádný skutečný Arkonidan by se ke kramaření nesnížil.

Uvnitř nákupního centra bylo zakázáno přistávat a parkovat.

Vozidlo admirála Thekuse poslušně přistálo na jednom z parkovišť na okraji centra. Ron vystoupil jako první. Thekus počkal, až se automatický řidič zeptá, jestli má čekat nebo jestli se má vrátit. Pak zmáčkl červené tlačítko a přikázal: „Čekat!" Potom teprve vystoupil. Od této chvíle přebíral vedení, protože Ron Landry se v této čtvrti oficiálně nevyznal. Ron šel v jeho stopách. Nenápadně přitom držel v kapse mikropaprskomet, připravený ke střelbě. V aktivovaném stavu tiše vibroval v Ronově dlani.

Několik kroků od parkoviště se už pohyboval dav koupěchtivých. Ron to začínal mít těžší, chtěl-li se udržet v blízkosti Thekuse.

Robot mezitím s velkou jistotou zabočil do několika uliček, až dorazil k budovám, které připomínaly vejce, postavená na špičku. Spodní část takového vejce vypadala jako okno a za ním se pohybovala hustá tekutina. Občas se v ní mihl stín groteskní bytosti.

Tohle byla ulice Laureliánů. Arkonidané sem umisťovali

nejoblíbenější druhy domácích zvířat, stvoření z planety Laurel, která nejenomže vypadala groteskně, ale byla také obdařena zábavnými schopnostmi.

Thekus se zastavil.

„Moje neteř miluje laureliánská zvířata," vysvětloval. „Myslím, že jí daruji jednoho mokokiho."

Ron se usmál. Tohle bylo rozhodnutí, hodné arkonidského admirála. Jeden mokoki stál tolik, co nevydělal major pozemské flotily za dva roky. Mokoki byl tím nejexkluzívnějším tvorem, jakého si lze představit coby domácí zvíře. Měl-li na Arkonu někdo mokokiho z Laurelu, byl už považován za boháče.

Vejcovitá budova se otevřela. Dveře ve spodní části se rozestoupily automaticky, když k nim zákazník přistoupil na vzdálenost pěti metrů. Za dveřmi začínala spoře osvětlená chodba, ze které vycházel zvláštní pach, způsobovaný tekutinou za průhlednými stěnami, ve které plavala nejrůznější zvířátka.

Thekus a Ron nemuseli dlouho čekat. Z rudého pozadí se odlepila neforemná postava a připlavala k nim. Pět jejích přísavek se zachytilo stěny a dutý hlas řekl:

„Je mi velikou ctí, že nás svou návštěvou poctila Jeho Excelence admirál. Čím posloužím, pánové?"

Ron fascinovaně zíral na bytost za stěnou. Byl to majitel obchodu, také původem Laurelián. Přiletěl sem na palubě lodi, naplněné živnou tekutinou. Byl to nejstarší Laurelián na Arkonu. Jeho příklad přilákal další obchodníky z jeho planety. Nyní tu už vlastnili celou řadu obchodů.

„Rád bych si koupil mokokiho," odpověděl Thekus.

„Výtečně, Excelence. Jak dobře víte, u mě najdete ty nejkrásnější a nejchytřejší mokokie. Několik vám jich ukážu. Přirozeně jen ty nejlepší."

Obchodník se nevzdaloval. Měl určitě nějakou metodu, jak přivolat svá zvířata. Najednou se u něho objevilo deset nebo dvanáct kulatých bytůstek, velkých jako dětská hlavička, bleskurychle přispěchaly a přisály se ke sklu.

Ron si je se zájmem prohlížel. Maličká těla se neustále pohybovala. Vypadala jako stvořena z měkkého, nesvalnatého masa.

Jejich povrch byl nažloutle bílý, světlejší než pleť obchodníkova. Uprostřed kulovitého korpusu byl jakýsi roh, pravděpodobně oko nebo také ucho. Tento orgán se mohl zasunout a objevit se na jiném místě těla.

Netrvalo dlouho a jeden z mokokiů se začal podivným způsobem proměňovat. Nejdřív se protáhl do délky a z koule se stalo vajíčko, pak se začalo zvrásňovat a zvířátko se v mžiku podobalo Ronově tváři. Jako by se díval do zrcadla. Jenom vlasy a oči chyběly.

Jiný mokoki nabral admirálovu podobu.

Mokokiové - vesmírní papoušci.

„Výborně!" zvolal Thekus. „Vezmu si tohohle!"

„Jak si Excelence přeje," zazněl transformovaný hlas z reproduktoru. „Okamžitě připravím zásilku."

Thekus mávl rukou.

„To nikoliv," odpověděl. „Chci si ho hned vzít s sebou."

Ron na něj překvapeně pohlédl. Tohle v programu nebylo. Přitom Thekuse programoval osobně. Byla tam sice jistá rezerva, která robotovi umožňovala samostatná rozhodnutí.

Ale proč zrovna tohle?

Obchodník naznačil, že rozuměl. Zdvořile požádal oba zákazníky, aby chvíli počkali, než bude vybrané zvíře bezpečně zabaleno a připraveno k odvezení. Pak zmizel v hlubinách svého narudlého životního prostoru.

Thekus se obrátil.

„Pozor!" sykl. „Někdo jde!"

V tu chvíli se otevřely dveře na opačném konci chodby. Do místnosti vpadla oslnivá záře. Ron zřetelně viděl postavy čtyř mužů.

Měli natažené ruce a v dlaních svírali zbraně.

Ron nezaváhal ani na půl vteřiny.

Vytrhl ruku z kapsy a namířil malý paprskomet na nezřetelné stíny dole na chodbě. Úzký žhavý paprsek vylétl z hlavně. Vpředu kdosi vykřikl.

Thekus ustoupil stranou a přitiskl se na skleněnou stěnu. Ron přeskočil na druhou stranu. Thekus sám neměl žádnou zbraň a Ron začínal pochybovat, že by robota ubránil. Tohle bylo místo jako stvořené pro přepadení, takže si začal vyčítat, že se tu vůbec tak

dlouho zdržovali.

Z temné chodby vyšlehla energetická salva. Byla vodorovně cílená a nezranila tudíž ani Thekuse ani Rona. Paprsky dopadly na skleněnou stěnu s bytostmi z Laurelu. Tahle dávka ji ještě neroztavila, ale ta další už možná ano. . . V rudé živné kaši, která by pak zaplavila chodbu, bylo tolik jedovatých elementů, že by okamžitě zabily vše živé na chodbě.

Ron odpověděl vejířovitou střelbou. Ozval se druhý výkřik. Pak protivník soustředěně zaútočil.

Došlo ke rvačce. Než se Ron stačil rozkoukat a rozdat pár ran, někdo ho praštil zezadu do hlavy.

Padl na podlahu a na okamžik ztratil vědomí.

Když se probral a mohl znovu jasně uvažovat, bylo už po všem. Zvedl se a uviděl před sebou průhlednou kostku, naplněnou rudou tekutinou, uvnitř s mokokim, kterého si objednal Thekus. Obchodníka přestřelka patrně vůbec nezajímala.

Naproti u zdi oddechoval Thekus. Očividně se mu nic nestalo.

„Co se děje?" zeptal se Ron.

„Asi mě chtěli zajmout," odpověděl Thekus. „Byli čtyři. Jeden to schytal. Ostatní se na nás vrhli, ale hned jsem srazil dalšího. Pak se otevřela podlaha a vyjela tady ta zásilka. . . Útočníci toho využili a utekli. Raněné vzali s sebou."

Ron o tom přemýšlel a vrtěl hlavou. Znělo to poněkud nesmyslně. Proč by tři atentátníky, kteří chtěli unést admirála, vyděsil malý veselý mokoki?

Ron litoval, že se útočníkům nepodařilo admirála unést, jeho únos byl totiž naplánován! Nike Quinto si vymyslel, že dovolí, aby byl domnělý admirál Thekus unesen a aby pak robot mohl díky zabudovaným vysílacím mechanismům prozradit spiklence a vrahy.

Thekus zaplatil na skleněnou desku, která vyjela ze stěny, a kývl na obchodníka.

Z prostoru se ozval hlas: „Jsem vám velice zavázán, Vaše Excelence. Prosím, poctěte mne opět svou návštěvou."

Thekus přikývl. Ron vzal do náruče nádobu s mokokim a šli.

Jakmile to bylo možné, Ron se hned ve voze spojil s plukovníkem Quintem.

Nike Quinto si vyslechl jeho hlášení a pak rozhodl: „Jeďte zpátky do Thekusova domu. Meech a já tam počkáme."

O několik minut později přistávali na domluveném místě před Thekusovým trychtýřovitým domem. Vystoupili, zaplatili a vozidlo odletělo.

Thekus otevřel dveře pomocí kódového klíče. Pustil Rona dál. Jakýsi hlas řekl:

„Šachta tři, prosím!"

Ronem to trhlo. To byl hlas Nikeho Quinta, sice trochu pozměněný, ale dobře rozpoznatelný.

Co měl plukovník za lubem?

Ron se vyhoupl do šachty tři. Thekus ho následoval. Na úrovni pátého patra oba vystoupili, přešli přes verandu a vešli do místnosti, ze které Ron před dvěma hodinami přivolal nájemné vozidlo. Přesněji: chtěli do ní vstoupit.

Někdo vypnul světla a zatemnil okna verandy. Zavládla černočerná tma.

Ron zaváhal.

V mžiku ho kdosi popadl za rameno a odmrštil jej stranou. Ron křečovitě sevřel nádobu s drahocenným zvířetem. Držel ji pevně, ale stejně ji neudržel. Upustil ji na podlahu a opatrně ji schoval mimo nebezpečí.

Pak vyskočil. Kdesi vzadu se zablesklo. Ronem to trhlo. Napjal svaly. Očekával protivníkův rozhodující úder. Ale nic takového nepřišlo. Na zlomek vteřiny uviděl robota, který hrál Thekusovu roli. Viděl jak vzplálo jeho drahocenné šatstvo a jak se taví kovoplastik, který tvořil korpus.

Rona se zmocnil vztek. Tasil paprskomet a namířil ve směru, ze kterého přišel onen záblesk.

Ovšem k výstřelu se už nedostal.

„Ne, pane! Schovejte zbraň!"

Ron strnul uprostřed pohybu. Tohle byl hlas Meecha Hannigana. Meech tu někde stál. Ale proč...?

O kousek dál se Thekus měnil v dýmající hromádku spečeného kovoplastiku. Místnost byla zaplněna štiplavým dýmem. Proč Meech svolil, aby byl Thekus zničen?

Pak se rozsvítilo. Vzadu stál Nike Quinto s těžkým paprskometem v ruce. Za Ronem u dveří číhal Meech Hannigan.

Ron se díval z jednoho na druhého a ničemu nerozuměl.

Nike Quinto k němu vykročil.

„Je to prosté," vysvětloval vysokým hláskem. „Protivník udeřil stejnou zbraní."

Ron pořád ještě nerozuměl.

„Nehlídali jsme vás, když jste byli na nákupech," pokračoval plukovník. „Proč taky? Hlavně, že jste měl admirála pořád na očích. Ale když jste nám ohlásil přepadení v obchodních ulicích, pojali jsme podezření. Pokusili jsme se navázat spojení s Thekusem. A podařilo se nám to. Thekus se v tu dobu už nacházel na palubě vesmírné lodi, cestou na Arkon II."

Ron se zahleděl na hromádku spáleného šrotu.

„A... tohle?"

„To je jiný robot, kterého nám protivník podstrčil místo admirála Thekuse."

Ron bleskurychle uvažoval. Museli robota vyměnit ve chvíli, kdy ztratil vědomí při bitce v prodejně Laureliánů. . . Tím se také vysvětlovalo, proč pak zmizeli. . . Ale zůstávala ještě jedna otázka: věděl protivník, že unesl pouze robota?

Pakliže ano, celá akce byla k ničemu. Protivník by se dozvěděl, že skutečný admirál zemřel, a že ho ani umění „pozemských lékařů" nedokázalo vytáhnout z hrobu. To by znamenalo, že plukovník Quinto a jeho muži mohou balit kufry a chystat se na cestu domů. Už by neměli šanci na úspěch.

Ron tu otázku prodiskutoval s Nike Quintem.

„Myslete logicky!" požadoval plukovník. „Nestalo se nic takového, co by protivníka upozornilo, že mají co dělat s robotem. Už samotná skutečnost, že se tolik snažili, aby ho unesli, svědčí o tom, že věří v jeho zmrtvýchvstání!"

„Budou však Thekuse vyslýchat, ne?" namítl Ron.

„Sledovali jsme jistý účel. Tento účel se zakládal na admirálově únosu. Toho jsme docílili. Nechtěli jsme, aby došlo k dalšímu atentátu a vraždě. Nyní jsme se dostali tam, kde jsme chtěli být. Unesli ho a budou se zajímat o lékařský zázrak, který se na něm stal.

Únos nás zavede na protivníkovy stopy. To byl plánovaný účel.

Nyní se na Thekuse vrhne tým jejich lékařů a začnou ho párat, rozřezávat, pitvat a zkoumat. Brzy zjistí, co se stalo... Pojďte semnou..."

Ron následoval šéfa do vedlejší místnosti, naplněné kontrolními přístroji.

„Jak to vypadá?" zeptal se plukovník.

„Právě se vzdaluje z dosahu přístrojů, pane," odpověděl Meech Hannigan. „Jeho loď se pohybuje v blízkosti Arkonu II. Zdá se, že se chystá přistát."

„Nějaké známky mimořádných aktivit?"

„Nic takového, pane. Od chvíle, kdy ho zajali, ho nechali být."

Nike Quinto spokojeně přitakal. Pak se otočil a šel ven. Ron ho opět následoval.

„Vidíte," řekl Nike Quinto, „zatím ho nechali na pokoji. Přistání jim bude trvat nejméně hodinu. Chtějí být v bezpečí, až se jím začnou zabývat."

Ron nevěděl kam plukovník směřuje a raději mlčel.

„Takže jeho výslech může začít nejdříve za dvě hodiny... Nebo lékařská prohlídka. Do té.doby mu snad už budeme nablízku, abychom mohli ovlivnit běh věcí."

„Vy poletíte na Arkon II?" vyhrkl Ron.

„Já?" zavrtěl hlavou Nike Quinto a zatvářil se nespokojeně. „My poletíme. My!"

Na palubě malé lodi, která plula od jedné mateřské planety ke druhé, se nacházelo pět mužů. Jeden zajatec, jeden těžce a jeden lehce raněný a dva další, kteří se zatím těšili dobrému zdraví i svobodě. Jeden hlídal let lodi. Druhý byl v malé vedlejší místnosti a zabýval se několika speciálními přístroji. Vedle něj seděl lehce raněný muž.

Dívali se na malý monitor. Bylo zřejmé, že obraz je zprostředkováván a že přichází z nějakého letounu. Ukazoval blonďatého muže.

Muž před monitorem kývl na lehce raněného.

„Nemá podezření," zamumlal arkonidsky.

„Nemá... Naletěl na ten trik."

Obraz se náhle změnil. Letoun začal klesat k vysokému trychtýřovitému domu. Blonďák vystoupil. V podpaží nesl krychli, naplněnou červenou tekutinou. Oba pozorovatelé viděli otevírající se dveře, slyšeli pištivý hlas, ale nerozuměli, co říká. Mluvil cizí řečí.

Nezraněný zneklidněl.

„To si budeme muset poslechnout," zamumlal. „Rád bych věděl, co se tam říká."

Objevil se obraz antigravové šachty. Blonďák a muž s přístrojem pluli vzhůru. Pak se objevila terasa, přes kterou bylo vidět záplavu různých květin. Na opačném konci terasy byly dveře. Blonďák je otevřel a vstoupil.

Potom se věci odehrály velice rychle. Oba pozorovatelé sledovali jak se blonďák zapotácel, ale nepoznali důvod. Nosič kamery pokračoval v cestě.

„Zůstaň stát, ty pitomče!" zvolal jeden z pozorovatelů.

Jeho zlost však neměla na průběh věcí žádný vliv. Vysílací přístroj minul dveře - a monitor na pár vteřin potemněl. Skutečně jen na pár vteřin, protože potom se zablesklo a na monitoru se rozhořel syčivý ohňostroj.

A pak bylo po všem.

Přenos skončil.

Muž u monitoru vyskočil.

„Zatraceně!" vyjel zlostně. „Vždyť přece...!"

Odsunul křeslo zpátky a třemi skoky se octl ve vchodu do velínu.

„Arfare!" zařval. „Už na to přišli!"

Před ovládacím panelem velínu seděl štíhlý, vysoký Arkonidan. Zamyšleně se otočil.

„Jak?" zeptal se.

„Nemám tušení. Toho robota prostě a jednoduše rozstříleli."

Arfar se zahleděl na kontrolní přístroje. Pak vstal.

„Autopilot to chvíli zvládne sám. Chci se podívat na záznam událostí."

Společně se pak vrátili před monitory a přehráli si záznam. V místě, kde se ozvala neznámá řeč, Arfar poznamenal: „To je řeč Pozemšťanů, pochopitelně. Někdo říká: šachta tři, prosím!"

„Pozemšťané," zamumlal druhý muž. „Ale kdo?"

„Země má své agenty všude," tiše opáčil Arfar. „Je docela dobře možné, že už jsme se s nimi setkali. Třeba patří k velvyslanectví Země, kdo ví."

Bral tu záležitost očividně na lehkou váhu.

„Ty si s tím nelámeš hlavu, co?" zeptal se ho nezraněný.

Arfar otočil dlaň.

„Ne. Nejdůležitější je, že máme Thekuse. A taky to, že nevědí, kam ho odvezeme."

Spokojeně přikývl a odešel k velínu.

Nike Quinto na poslední chvíli změnil své plány. Objevilo se nové podezření. V důsledku toho se Ron Landry nyní nenacházel na cestě k Arkonu II jako Nike Quinto a jeho zbývající druzi, nýbrž se pod pláštíkem noci blížil k velké centrále, kde stály garáže automatických vozidel distriktu.

Poprvé se stalo, že Nike Quinto nedal žádné přesné instrukce. Měl naspěch a jako poslední věc řekl: „Vím, že vám moc nepomohu, Landry. Ale mám jen pár domněnek. Ovšem udělejte něco pro můj ubohý krevní tlak! Udržujte ho nízký a chovejte se jako inteligentní člověk!"

To bylo pro Nike Quinta typické. Vybaven podobnými radami měl Ron Landry za úkol zjistit, kdo ze zaměstnanců distribuční centrály zabudoval odposlouchávací zařízení do letounu, který použil toho dne odpoledne společně s robotem Thekusem.

Bylo jasné, že nějaký takový přístroj musí existovat. Útok proti obchůdku obchodníka z Laurelu se konal ani ne hodinu po odletu vozidla.

Kdo tedy umístil odposlech?

A co se z něj mohli dozvědět?

Ron odstavil vlastní vozidlo asi půl kilometru od stanice. Měl v úmyslu informovat se o provozu autoparku dřív, než se rozhodne k dalším krokům.

Bylo jen pár hodin před půlnocí. Centrála vypadala stále ještě zaměstnaně. Ze všech stran byla povolávána vozidla. Ron pozoroval dlouhé řady garáží. Napočítal padesát dvojřad.

Zůstal v úkrytu asi půl hodiny a jenom sledoval prostranství. Za celou dobu spatřil mezi vozidly jenom dvakrát nějaké roboty, kteří se

patrně věnovali odstraňování drobných závad na vozidlech.

Podobným způsobem mohlo být upraveno i jejich vozidlo.

Bylo k tomu zapotřebí pouze šikovného robota - a ochotní byli všichni - po krátkém přeprogramování.

Ron zjišťoval, že na garážích jsou nápisy. Ty, které viděl, nesly označení A 82, A 84, A 86 nebo B 91, B 93 nebo dokonce C, D či E. Náhle si vzpomněl, že jeho vozidlo neslo označení G l. Garáže s nízkými čísly byly na opačném konci pole. Ron odhadoval, že tam někde budou i správní budovy garáží. Stanice koneckonců nemohla být obsluhována pouze roboty. Někde tam vzadu musela mít organického šéfa. Možná, že tato budova ležela na druhé straně - například tam, kde stály garáže s nízkými čísly.

Ron dostal nápad. Stáhl se ze svého stanoviště, přešel zpátky k vozu a velkým obloukem obejel centrálu. Pak se přiblížil od západu. Ještě nebyl u okraje asfaltového pole, když uviděl, že má pravdu. Napříč symetrických hal garáží stála plochá budova s jasně ozářenými okny. Ron poznával pulty počítačových .zařízení a viděl tam přebíhat postavy. Ještě se tam pracovalo - a jeden z těch, kteří se dole pohybovali, musel být ten, který věděl, co se ten den odpoledne stalo s vozem G 1.

Ron přemýšlel jak by se měl zachovat.

Čas plynul. Hodinu po půlnoci startovala loď, která měla Nikeho Quinta přivézt na Arkon II!

Už nemohl ztrácet čas.

Vstal z úkrytu. Vykročil k budově, když uslyšel jakýsi zvuk. Bleskurychle se skrčil a čekal. Nalevo od něj, téměř na okraji pole, rostlo křoví. Zvuky přicházely odtud. Znělo to, jako by se nějaké velké zvíře snažilo vysvobodit z větví a trnů. Ron napjatě vyčkával.

Viděl, jak se z křoví uvolňuje temný stín. Bylo to vozidlo, o tom nemohlo být žádných pochyb. Ron fascinovaně pozoroval jak se horizontálně pohybuje, nabývá na rychlosti a mizí v temnotě noci. Na poslední chvíli spatřil světlo lamp, které ozařovaly pole rozdělovači stanice, úzkou protáhlou desku, za kterou se ukazovalo krvavé světlo.

Ron strnul.

Hlavou mu jako blesk proletěla myšlenka. Honem ji zase zavrhl,

ale vrátila se. Nedokázal se jí zbavit.

Rozběhl se. Bylo tak prosté se přesvědčit. Mohutnými skoky překonal část asfaltového pole, pak poklekl a po čtyřech se plížil k oknům. Občas se zvedl, aby se podíval dovnitř, a spatřil tam prostory, které pro něj momentálně nebyly zajímavé. Nikde nikoho neviděl. Nikde žádný člověk.

Věděl, že se muselo něco stát. Dál spěchal pod okny, až nakonec našel, co hledal.

Místnost, do které kradmo pohlédl, byla malá. Dveře byly dokořán a za nimi se tlačili lidé po tuctech. Středně velký rozložitý chlapík jim bránil v cestě. Nikdo nesměl vejít - kromě trojice, která už byla uvnitř.

Hlavně tam stál onen muž ve dveřích, pak bělovlasý, štíhlý Arkonidan, který klečel uprostřed místnosti, a zatřetí muž, který s vytřeštěnýma očima ležel na podlaze.

Byl mrtev.

O tom nemohlo být pochyb.

Hlava mu ležela v tratolišti rudé tekutiny. Ale nebyla to krev. Bylo to cosi narudle zářícího, něco, co obsahovalo kysličník sodný, chlór a kyanosoli.

Ron se obrátil, posadil se do svého vozu a jel domů. Laurel byl čtyřicet tisíc světelných let daleko od Arkonu a ještě větší vzdálenost se držela v myšlení Laureliánů, Arkonidanů a Pozemšťanů. Co přimělo Laureliány, že zabili muže na stanici? Věděli snad něco o pozadí kolem zavraždění Thekuse? Znali muže v pozadí? Byl mrtvý na stanici jedním z nich?

Ron toho o Laureliánech věděl jen velmi málo - v podstatě stejně málo jako každý jiný. Byli známí tím, že se chovali loajálně. Nikdy se neúčastnili žádné protivládní akce.

Takže co?

Ron zavrtěl hlavou a to zbytečné a marné uvažování vzdal. Měl ještě padesát minut do startu vesmírné lodi. Nejméně deset minut před startem musel být na palubě. To mu dávalo čtyřicet minut času. Vracel se oklikou přes svůj dům jenom proto, že chtěl mokokiho vzít s sebou. Bylo to příliš vzácné a drahé zvíře, než aby ho ponechal nevlídnému osudu.

Nechal auto stát s rozběhnutým motorem před sloupkem trychtýřovitého domu a vyjel nahoru do patra. Nádoba s mokokim stála připravena na zemi. Mokoki zvesela plaval v narudlé tekutině.

Ron sevřel v dlani držadlo nádoby, když zabzučel interkom. Ron vteřinu přemýšlel, jestli to má ještě vzít. Pak se držadla pustil, přešel ke stolu a zapnul spojení.

Překvapeně zíral na monitorek. Neobjevil na něm žádný obraz. Monitor byl naplněn teplou červení. Než si mohl uvědomit, oč jde, příjemný hlas řekl:

„Ubral jsem ti trochu práce, Pozemšťane. Doufám, že pro vás budu moci udělat ještě víc." ; Ronem to trhlo. Znal ten hlas. Patřil obchodníkovi z Laurelu!

„Mluvte," odpověděl klidným hlasem, „slyším vás!"

„Dnes v noci jste přišel o trochu později," pokračoval hlas. „Byl jsem vám k dispozici. Myslím, že tak je to lepší. Jsem si jist, že jste stejně nemohl nic udělat. Jak jste chtěl mezi tolika lidmi najít toho pravého?"

Ron odpověděl otázkou.

„A jak jste ho našel vy?"

„My lidé z Laurelu máme zvláštní schopnosti. Když tento muž vstoupil do mého obchodu, s úlevou si pomyslel, že se mu instalace odposlouchávacího zařízení ve vašem vozidle přece jenom zdařila. Byl to on, kdo to udělal."

Ron byl překvapen.

„Takže muž z distribuční stanice se sám osobně účastnil přepadení?"

„Ano, jistě. Jinak bych ho přece nemohl poznat. . . A mimochodem: pomohli mi moji mokokiové. Dokázali vytvořit tváře těch lidí. . . I váš mokoki to bude umět. Ve spodní zásuvce nádrže je krmení s názvem Aa-ki. Dejte mu každou čtvrthodinu porci a on začne předvádět všechny tváře, které spatřil za posledních deset dní. Možná, že vás to dovede dál."

„Díky," odpověděl Ron. „To je dobrá rada. Mimochodem..."

‚Ano?"

„Taky tak trochu nechápu, proč jste toho muže zabil?"

„Vám nestačí, že unesl admirála a chtěl vás zavraždit?"

„Ale ano, stačí. . . ," přiznal Ron.

V tu chvíli zhasl monitor a červená záře zmizela. Ron měl na jazyku ještě řadu otázek, ale bylo pozdě. Laurelián už nechtěl ze svých tajemství nic prozrazovat.

Pulec K 3605 byl vybaven všemi přístroji, které Nike Quinto potřeboval k pronásledování robota Thekuse. Půl hodiny po startu, ve vzdálenosti dvou set tisíc kilometrů od Arkonu II, se Thekus poprvé opět ozval.

Situace vypadala nezměněně - až na to, že se Thekus nyní nepohyboval. Byl přímo z lodi odvezen do bezpečného úkrytu na severní polokouli, podle Quintova zaměření v sektoru 01-01110.

Plukovník mezitím poněkud pozměnil svůj plán. Krátce po startu z Arkonu I dal palubnímu počítači svého Pulce několik početních údajů. Výsledky už byly k dispozici. Počítač vyhodnotil letové hodnoty a kurz nepřátelské lodi a zjistil, že protivník je velmi omezen v pohybu.

Na první pohled šlo o triviální záležitost. Lidé, kteří zabili skutečného Thekuse a unesli falešného, byli očividně příslušníky jakéhosi ilegálního hnutí. Nepřátelská loď se pohybovala v proudu robotských lodí a vyplula tisíc kilometrů nad velkým kosmodromem Tourhatonem. Ze všech sil se snažila, aby nebyla zaměřena žádnými přístroji.

Z těchto zjištění se dalo soudit, co protivník podnikne. Nezůstane na místě, na kterém přistál. To by pro něj bylo příliš nebezpečné. Nechá loď stát a bude se v její blízkosti chovat klidně. Pak se vydá na další cestu, patrně s jiným vozidlem, několikrát zastaví, aby zjistil, je-li pronásledován, a teprve pak se uklidí do nějakého úkrytu, aby vyslechl zajatce nebo ho začal vyšetřovat.

Nike Quinto byl přesvědčen, že do té doby uplyne ještě spousta času. On sám by se nezachoval jinak a věděl, že arkonidská logika pracuje podobně jako lidská. V jeho odhadech zůstal jenom jeden faktor nejistoty: že totiž mezi únosci může být někdo nearkonidského původu a že by jeho logika mohla fungovat jinak.

Loď K 3605 přistála u vedlejšího zařízení kosmodromu Tourhaton. Automatický kluzák pak odvezl posádku na určité místo před správní budovy. Sotva se Nike Quinto vyhoupl ze sedačky, už

ho venku vítal muž v uniformě arkonidského kontraadmirála.

Mířil přímo k Nike Quintovi. Plukovník mu zasalutoval. Ale Arkonidan mu podával ruku. Usmíval se.

„Zapomeňte na armádu, příteli. Nejsem váš nadřízený a vy nejste můj voják."

Admirál pak pozval hosty do své kanceláře a nechal si vyprávět, co se stalo na Arkonu I.

„Všechno to zní velice dobrodružně," přiznal nakonec, „člověk by řekl, že není možné zabít arkonidského admirála... Už jsme cosi zaslechli, ale o činnosti podzemního hnutí odporu nevíme vůbec nic! Dostali jsme od Imperátora rozkaz střežit vesmírný prostor, ale nic! Vůbec nic! Nezaregistrovali jsme ani jeden nehlášený přílet."

Nike Quinto se uvelebil v křesle. Pokud byl zklamán, nebylo to na něm vidět.

„Spiklenci se pohybují velmi opatrně," přiznal. „Obvyklé přístroje a metody je pravděpodobně neobjeví... No, každopádně vás budeme neustále informovat, Vaše Excelence."

„Prosím o to," odpověděl admirál.

Nike Quinto měl na jazyku ještě další dotazy. Ale už se k nim nedostal. Chtěl se zeptat na zaměřený sektor, ve kterém se podle něj zdržoval Thekus, ale v tu chvíli se přihodilo něco nečekaného.

V místnosti cosi zabzučelo. Nike Quinto vyskočil a podíval se na Meecha Hannigana. Meech přikývl a také vstal. Ve stejný okamžik vyskočili i Larry Randall a Lofty Patterson. Arkonidan se překvapeně rozhlížel.

„Co to bylo?"

„Musíme se vydat na cestu, Vaše Excelence," odpověděl Nike Quinto. „Smíme použít vaše vozidlo?"

Admirál bych okamžitě pro.

„Ale jistě... Než vyjdete ven, bude pro vás připraveno..."

A stalo se, jak řekl.

Sotva Quinto a jeho muži vyšli před budovu, vozidlo už tam stálo připraveno.

„Zatraceně," klel plukovník, když nastupoval. „Nemyslel jsem si, že se Thekusem začnou zabývat tak brzy!"

Jedenáct minut před startem se Ron Landry nacházel společně s

mokokim na palubě lodi, která je měla odvézt na Arkem II. Plukovník se zatím ještě neozval, což znamenalo, že situace na Arkonu II ještě není nebezpečná.

Loď, kterou Ron použil, byla kurýrní a patřila vládě. Odstartovala a svižně zrychlovala. Ron se uvelebil v křesle. Pozoroval zvířátko, které si vezl, a pak otevřel spodní zásuvku s nápisem Aa-ki. Našel v ní šedivý prášek bez barvy a bez zápachu. Nasypal jej do krmítka, zavřel vnější dveře, pak se samočinně otevřely vnitřní a mokoki se okamžitě odebral k prášku. Nebylo vidět, jakým způsobem pojímá potravu, ale zakrátko prášek každopádně zmizel.

Ron se podíval na hodinky. Za čtvrt hodiny dá mokokimu další porci.

Během letu na Arkon II nakrmil mokokiho ještě sedmkrát. Ale zatím bezúspěšně. Zvíře nic nepředvádělo, ba naopak vypadalo unaveně a ospale. Bylo nasyceno. To představovalo jeho jedinou reakci.

Pár minut po přistání Ron navštívil arkonidského kontraadmirála, vyslechl si záznam jeho rozhovoru s plukovníkem Quintem a na určitou dobu na mokokiho zapomněl.

Pak se spojil s plukovníkem a vyslechl jeho instrukce. Dostal souřadnice místa, kam se měl za plukovníkem odebrat. Ještě než se otočil zpět k admirálovi, zeptal se ho:

„Smím se Vaší Excelence zeptat, jak se dostanu na určené místo?"

Ale odpovědí mu byl jenom přidušený výkřik.

Ron se prudce ohlédl a viděl, jak admirál vytřeštěnýma očima sleduje nádobu, ve které seděl mokoki. Zvíře začínalo dělat grimasy.

„To, to přece není možné!" vyhrkl Arkonidan. „Taková podoba! Kdo by to řekl!"

Ron sledoval mokokiho úkosem. Tvář, kterou předváděl, byla typicky arkonidská, s vysokým inteligentním čelem. Ron si nevzpomínal, že by ji někdy viděl.

„Kdo je to?" zeptal se admirála.

Arkonidan potřeboval chvíli, aby překonal zděšení.

„To je Carbá. . . Minterol Carbá!"

O půl hodiny později byl mokoki mrtev. Carbáova tvář byla jediná, kterou vyprodukoval. Ron si to vyčítal. Možná, že zvířátko špatně krmil... Přitom mohlo přijít ještě se spoustou důležitých informací.

Byla tu ještě také možnost, že obchodník z Laurelu nechtěl být příliš zapleten do arkonidské politiky a že krmení mokokiho vlastně usmrtilo na jeho pokyn.

Rona trápila otázka, jestli se Carbá z rodiny Minterolů skutečně účastnil toho přepadení. Nezdálo se mu pravděpodobné, že by se příslušník jedné z nejctěnějších rodin Impéria mohl k něčemu takovému propůjčit.

Nebo snad ano?

Přestože plukovník ve zprávě naléhal, aby se okamžitě odebral za ním, Ron přece jen ještě vyzvídal u admirála podrobnosti ohledně Carbáa.

Admirál se spojil s Arkonem I, aby. se dozvěděl odpovědi na Ronovy dotazy ohledně Carbáaova místa pobytu.

Informace, které získal, byly natolik zevrubné, že zpochybnily Carbáaovu přítomnost na akci v Laureliánově obchodu. Podle nich se totiž už několik týdnů zdržoval na okružní cestě kdesi daleko v Galaxii.

Sektor 01 01110 1-1-0-1-0 byl obdélník o délce 720 kilometrů a šířce 360 kilometrů. Jeho podstatnou část zabíral kosmodrom Farthoru.

Zůstal jenom cíp, ve kterém stála jedna skladová hala vedle druhé.

K 3605 stála na severním okraji pole, ani ne čtyřicet kilometrů od místa, které zabíraly sklady. Volba vzdálenosti Rona Landryho zarážela. Loď stála dostatečně blízko u skladu, aby se člověk rychle ocitl v některém ze skladišť, ale také dost daleko na to, aby si jí někdo ze skladu všiml.

Ron nepochyboval, že se plukovník soustředil na seskupení skladišť. Našel tu protivník úkryt? Nebyl by to nijak marný nápad.

Pokud tomu však tak bylo, pak protivník ještě nezjistil, že Thekus je ve skutečnosti pouhý robot. Protože pak by pochopil, že robot setrvává ve stálém spojení se svými druhy a že neexistuje

žádný bezpečný úkryt.

Ron musel v přijímací hale oznámit, kterou z vesmírných lodí chce navštívit, a když jmenoval K 3605 a dostal potvrzení, že na její palubě bude vítaným hostem, směl vstoupit na kosmodrom.

Na palubě Pulce ho nikdo nepřivítal.

Přeběhl přes chodbu do velínu a našel tam Nikeho Quinta,

Larryho Randalla a Loftyho Pattersona. Meech Hannigan chyběl.

Nike Quinto vyskočil, když poznal Rona.

„Konečně!" vyhrkl. „Kde máte svého mokokiho, nebo jak se ta věc jmenuje?"

Ron usedl do křesla. Pak začal vyprávět. . .

„Carbá...," zašeptal nakonec plukovník. „Rodina Minterol. Kdo by'si to pomyslel. .."

Pak se otočil a kývl na Rona: „Pojďte!"

Ron ho poslušně následoval. Nike Quinto otevřel vchod do boční stěny velínu. Meech Hannigan tam seděl před řadou přístrojů a pozorně je sledoval. Jeho největší zájem patřil středně velkému monitoru.

Obraz ukazoval jakousi halu, stůl, lampu a tři křesla. Ve dvou seděli muži, které Ron ještě nikdy neviděl. Jeden z nich byl Arkonidan, druhý neurčitého druhu.

Zato ve třetím...

Ve třetím křesle seděl robot Thekus.

„Jsou v jednom z těch skladišť před námi," zašeptal Nike Quinto, aby Meecha nerušil při práci. „Víme přesně kde, ale zatím nechceme útočit. Třeba se něco dozvíme. Právě si začali povídat. Zatím nic zajímavého."

Arkonidan křížem proti Thekusovi se předklonil a z reproduktoru se ozval jeho nazlobený hlas: „Takhle se nikam nedostaneme, admirále. My dva jsme tři roky spolupracovali, takže mi tady netvrďte, že mě neznáte!"

Robot se otočil pomalu a důstojně, jak se sluší a patří na admirála.

„Nevím, jaký má význam pochybovat o mých slovech," odpověděl. „Já vás neznám... Neznám ani vás, ani ty ostatní lupiče!"

Nike Quinto nadšeně praštil Rona do ramene. Tohle se mu líbilo.

„Možná, že mu při operaci poškodili mozek," namítl třetí muž. Hovořil dokonalou arkonidštinou bez akcentu, jenž by mohl prozradit jeho původ. „Měli bychom ho nechat vyšetřit, Arfare."

Arkonidan jménem Arfar mávl rukou.

„To uděláme stejně. Teď na to však není čas. Kromě toho to je nesmysl. Ví úplně všechno: jenom na nás si nepamatuje. Ale proč?"

Ronem to trhlo. Arfar - to bylo dobře známé jméno. Takhle se jmenoval jistý vysoce postavený důstojník arkonidské flotily!

Rob pobídl Meecha a ten už věděl, co musí udělat. Okamžitě vyslal robotovi neviditelné signály.

Thekus na monitoru zbystřil, poněkud sklonil hlavu, jako by naslouchal, a pak řekl: „Vy přece nechcete tvrdit, že jste Arfar, který ve službách Jeho Vznešenosti spravuje miliardové položky arkonidské vesmírné flotily?"

Arfar ztratil trpělivost.

„Tak už dost!" vykřikl zlostně. „Moc dobře mě znáte, takže dobře víte, který Arfar jsem!"

Thekus dostal nové impulzy z nedalekého Hanniganova velínu. Musel vyzkoušet jiný trik.

„Věděl jsem," usmál se, „že nemůžete být ten vysoký úředník. Arfar, kterého jsem bohužel nikdy neviděl, by se nikdy nesnížil ke špinavým obchodům."

Arfar se nyní tyčil přímo nad Thekusem. Udeřil pěstí do opěrky a vykřikl: „Nestarejte se o moji morálku! Starejte se raději o tu vaši!"

Nike Quinto uznale položil Ronovi ruku na rameno.

„Dobrá práce," zašeptal.

Ron byl překvapen. Takhle svého plukovníka neznal.

Muži na monitoru, si dál povídali. Hlavně Arfar a Thekus. Třetí muž se jmenoval Melaal. Ani jeho jméno neprozrazovalo původ.

Nyní, když už Thekus věděl, s kým má tu čest, přestal se chovat zdrženlivě. Hovořil dlouze, ale opatrně, aby udržel Arfara v napětí. Arfar ho přerušoval pečlivě připravovanými větami. Pomalu vyplouvalo na hladinu povědomí, že Arfar a Thekus patří k revolučnímu hnutí, které mělo za cíl reformaci arkonidského Impéria. Prvním krokem této reformy bylo svržení Imperátora Gonozala VIII.

Co mělo přijít potom, nebylo z debaty zřejmé.

Zato se objevilo něco zcela jiného. Admirál Thekus ztratil o revoluci zájem. Už nesouhlasil s cíli a metodami tajné organizace a odtrhl se, jak poznamenal Arfar. Pro spiklence to znamenalo nebezpečí.

„Pořád ještě stojíte oběma nohama v hrobě," varoval Arfar. „Naše plány se změnily. Ovšem ne zas tak moc, abychom nepovažovali za nutné vás znovu eliminovat, kdybyste promluvil. Zvykněte si na myšlenku, že jste v naší hře podřadnou figurkou."

Thekus přívětivě přikývl, jako by mu byl vysloven kompliment.

„Vysvětlete mi aspoň," požadoval Arfar, „proč jste najednou couvl."

V tuto chvíli udělal Thekus chybu. Nechápal další smysl výrazu „couvnout" a proto odpověděl nelogicky:

„Je moje věc, koho poznám a koho ne. U vás jsem se nejprve rozhodl pro poznání. Zodpovídám se vám za to snad?"

Ron Landry zalapal po dechu. Thekus naprosto nepochopil otázku a navíc ještě velmi zmateně odpověděl...

Ovšem Arfar ho asi poslouchal jenom jedním uchem a považoval jeho odpověď za diplomatické zamlžení faktu.

„To nemám na mysli," řekl. „Chci vědět, proč jste se k nám najednou otočil zády."

Ron se podíval na muže jménem Melaál. Ani on na Thekusovu chybu nijak nereagoval.

A Thekus mlčel.

„Tak mluvte!" naléhal Arfar. „Nesouhlasíte s účastí cizinců?"

Ron zbystřil. Cizinci? Jací cizinci? Byli ve hře snad revoluční Nearkonidané? Napjatě čekal na robotovu odpověď... A robotovi pak už šlo doopravdy o krk.

Třetí muž Melaál položil nečekanou otázku. Naklonil se k Thekusovi a vyhrkl: „Co víte o Belubalovi?"

Thekusovi poskočila hlava.

Past!

Kdo byl Belubal?

Ron to jméno nikdy neslyšel. Thekus teď už nemohl předstírat, že nic neví. To by bylo nápadné.

Kdo byl Belubal? Království za správnou odpověď!

Nike Quinto zaječel na Hannigana: „Konec! Konec!! Bezvědomí!"

Meech Hannigan bleskurychle uposlechl rozkaz a zmáčkl tlačítko. Thekus se svezl z křesla. Upadl do „bezvědomí".

Opouštěli pozorovatelnu. Nike Quinto si otíral pot z čela.

„Málem nám to nevyšlo," úpěl. „Panebože, můj tlak! Srdce mi tluče až tady nahoře!" položil ruku na temeno hlavy. „Kdo je k čertu Belubal?"

Larry a Lofty zbystřili. Před Larrym leželo několik listů papíru. Právě připravoval nový počítačový program.

„Nevím," odpověděl Ron. „Měli bychom se přeptat na Arkonu I."

Nike Quinto přikývl. Podíval se na Larryho.

„Randalle, zjistěte prosím, jestli máme v záznamech nějakého Belubala. Podívejte se i do záznamů Jeho Vznešenosti Imperátora Arkonu. Požadujte okamžité a naléhavé spojení, nezbývá nám moc času."

Ron se podíval ke dveřím a zeptal se: „Meech ho bude hlídat? Mohlo by je napadnout přivolat lékaře."

Nike Quinto mávl rukou.

„Žádné strachy, Meech zůstane u přístrojů. Doktor by stejně asi neudělal nic jiného, než že by sáhl Thekusovi na pulz, a ten mu běží perfektně. A kromě toho v tom skladě asi doktora ani nemají... Horší to je s Melaalem. Mám z něj nedobrý pocit, že už Thekuse prokoukl."

Ron poslouchal jen na půl ucha. V myšlenkách byl stále u neznámého Belubala.

Vtom se otevřely dveře a vešel Meech Hannigan. Zasalutoval a vyjeveného plukovníka se zeptal: „Promiňte, že jsem opustil stanoviště, pane, ale oba muži odešli a nechali bezvědomého Thekuse samotného. Dovolíte malou poznámku, pane?"

„Jen do toho, Meechu!"

„Jak víte, pane, ovládám řadu řečí a dialektů. Zaslechl jsem Jméno Belubal a myslím si, že vím, ze kterého dialektu pochází."

„Dialekt?" překvapeně se otázal Nike Quinto. „Mluvte!"

„Vlastně se nejedná o dialekt v pravém slova smyslu, pane. Dokonalá arkonidština je pravidlo a všechno, co se od ní trochu odlišuje, nazýváme dialektem. Ovšem ve skutečnosti existuje ještě starší řeč než je arkonidština," ukončil robot svůj výklad. „Z ní pochází jméno Belubal. Ta řeč je řečí Akonanů."

Všichni na okamžik strnuli. Akonané!

Tajuplní obyvatelé Modré soustavy, arkonidská prarasa a tajný nepřítel Sluneční říše!

Pokud se spiknutí na Arkonu I účastnili Akonané, pak hrozilo velké nebezpečí.

Nike Quinto nemínil nic uspěchat. Ale Belubal byl podle všeho Akonan a byl nějak zapleten do spiknutí. Nike Quinto odvysílal zakódovaný telegram a poslal Meecha zpět na pozorovací stanoviště. Prakticky ve stejný okamžik byl telegram přijat na Zemi, aniž by jej mohl někdo odposlechnout a rozšifrovat.

Melaal pozoroval Thekuse neproniknutelným pohledem.

Thekus hrál svou roli dokonale. Když otevřel oči, měl v nich nechápavý pohled a pak vykoktal: „Kde. . . kde to jsem?"

„Tady!" popadl ho za ramena Arfar. „U mě!"

Thekus se na něj zadíval.

„Tak co je s Belubalem?" skřípal zuby Arfar.

V tu chvíli se Ron naklonil a vydal Meechovi další instrukce, které pak robot odvysílal v podobě impulzů robotu Thekusovi.

A Thekus se na monitoru pousmál.

„Akonan Belubal," řekl zasněně. „To je aspoň chlap!" poznamenal posměšně.

„Jeden z našich nejdůležitějších mužů!" rozzlobeně vykřikl Arfar. „Kdybychom ho neměli..."

Nikdo se nedozvěděl, co by se stalo, kdyby spiklenci neměli Akonana Belubala. Něco se totiž dělo. Z haly se ozvaly spěchající kroky a pak se na monitoru objevil:

Minterol Carbá!

Ron spatřil jeho tvář jenom jednou - tenkrát, když ho imitoval mokoki. Ovšem byla to tvář, na kterou se hned tak nezapomíná. Asketicky ostře řezané rysy, zvýšené čelo a energická brada.

Arkonidan se vším všudy - ale jinačí, než jakého si lze představit v dobách dekadence a únavy civilizace Arkonu.

Arfar už stál a Melaal se zvedl, když Carbáa spatřil.

„Musíme zmizet," vyhrkl Carbá. „Mám podezření, že nás sledují Pozemšťané. Thekusovi lékaři jsou už několik hodin neznámo kde. Třeba to jsou přece jen agenti. Nesmíme riskovat." Stejně musíme na Kusmu."

„Se kterou lodí?" popleteně se zeptal Arfar.

„Tu vaši jste nechali v Tourhathonu," odpověděl Carbá. „Vezmeme si tu mou. Start za patnáct minut. Nesmí být odsunut. Přiveďte zajatce a Minthera na palubu. Dejte vědět Palorovi! A pospěšte si!"

Ve stejný okamžik se pohnul i Nike Quinto.

„Připravte loď ke startu!" zvolal.

Nebylo ani co připravovat. K 3605 byla neustále schopna okamžitého startu.

Larry Randall přišel se zprávou, že na Arkonu I nikdo žádného Belubala nezná. Nike Quinto se hned vrátil k telekomu a přikázal mu, aby zjistil informace o světu jménem Kusma.

Zatímco se Larry staral, uplynuly tři minuty mučivé pomalosti. Meech Hannigan byl jediný, kdo měl nějakou práci. Sledoval trasu, po které odcházel Thekus a jeho věznitelé. Nasedli do kluzáku a letěli k určité lodi: stála osamoceně, kolem dokola žádná jiná loď.

„Je kulovitá," zamumlal. „Dvě stě metrů v průměru. Arkonidská. Nebude nám dělat žádný potíže."

Pak se otočil a šel ven. Čas plynul. Všichni věděli, že Arkonidané potřebují nejméně čtvrthodinu, aby loď připravili ke startu. Ovšem to nijak nemírnilo jejich netrpělivost.

O deset minut později se vrátil Larry Randall.

„Nic, pane," vysvětloval. „Svět Kusma není nikde zaznamenán."

Plukovník kývl.

„Nedá se nic dělat. Ale to nevadí. Máme Carbáa a jeho muže přímo před nosem. Budeme je sledovat. Pozor, už startují!"

Signál přišel pětadvacet minut po startu Arkonidanů. Počítač K 3605 vyhodnotil souřadnice transice a okamžitě se vznesli. Nike Quinto pozorně sledoval manévr. Odstartovali až v okamžiku, kdy

protivník transitoval. Kromě toho ve zdejších končinách vládl čilý vesmírný provozní ruch.

Nabrali kurz a pak Nike Quinto přikázal zapojit Kalupovy generátory, které jeho lodi umožňovaly přímý lineární let mnohonásobkem rychlosti světla, bez bolestivé transice, ve směru, kam transitoval protivník.

Za méně než jedenáct hodin překonala K 3605 určenou vzdálenost a ponořila se do bezhvězdné temnoty vesmíru. Loď se vznášela na okraji galaxie, daleko od Mléčné dráhy. Prostor, který si Carbá a jeho nohsledi vybrali jako cíl svého útěku, se nacházel mezi dvěma spirálovými výběžky galaxie.

Mezitím nebyl zachycen žádný nový signál. Arkonidská loď se musela nacházet někde v blízkosti. Nike Quinto rozehrál zaměřovači přístroje.

Nejdříve ze všeho nezachytil žádnou vesmírnou loď, nýbrž neskutečně silný zdroj energie.

Slunce!

Bylo vzdáleno patnáct světelných hodin a přestože mělo značnou sílu, lidské oko je nedokázalo najít.

Detektory registrovaly další velké těleso, které se kolem slunce pohybovalo.

Planeta!

Pravděpodobně Kusma.

Z arkonidské lodi nikdo nic neviděl. Nike Quinto se proto rozhodl, že zkrátí vzdálenost mezi lodí a neznámou sluneční soustavou.

Ron Landry se otřásl.

Na obraz, který viděl na velké panoramatické obrazovce, nebyl zvyklý. Mezi dvěma překříženými, protáhlými mlžnými cáry, bylo vidět jakýsi uzlík. Takhle vypadala z této pozice galaxie - jako uzlík z mlhy.

Pak se podíval na opačnou stranu a spatřil oranžové slunce Kusma. Jeho planetu ještě nebylo vidět, zato však světlý bod, který kroužil kolem slunce. To musela být kosmická loď, kterou sledovali.

Ron Landry pozorně sledoval její kurz, pak jej porovnal s vlastním kurzem a zaměřil ji svými přístroji. Jestli byl na palubě

robot Thekus, přístroje ho musely nalézt.

Pak se podíval ke dveřím, u kterých seděl neúnavný Meech Hannigan. Larry, Nike a Lofty spali.

Bod na zeleném monitoru se rozjasňoval a blížil se ke středu obrazu.

„Arkonidská loď opouští Kusmu, Meechu," řekl Ron. „Měj oči otevřené. Možná, že naši přátelé jsou stále ještě na palubě."

„Zatím nic, pane," ihned opáčil Meech.

O pár minut později už měli jasno. Lodě se minuly v minimálním odstupu. Meech nezachytil žádný signál. Thekus se nenacházel na palubě lodi. Dalo se předpokládat, že je společně s ostatními někde na Kusmě.

Ron netrpělivě vyčkával, dokud Arkonidan nezmizel za okraj zaměřovacího štítu. Pak udělal to, co mu Nike Quinto přikázal. Vyslal hypervysílačkou signál, který vyhlásil poplach flotile Pozemšťanů.

Flotila měla za úkol zajistit odlétající arkonidskou loď.

Samotná K 3605 se nadále blížila ke Kusmě.

Bylo to neuvěřitelné, ale K 3605 nikdo nezaměřil. Ať už tam dole na planetě byl kdokoliv, asi spal.

Jistou dobu už byly zase zachycovány Thekusovy signály. A nejenom to. Poměrně jednoduché optické zařízení, zabudované v Thekusových očnicích, umožňovalo v určité vzdálenosti od lodi i přenos obrazu.

A tak se posádka K 3605 mohla spokojeně kochat pohledem na planetu.

Kusma byla obrovitým kusem skály, který byl kdysi v minulosti zachycen zdejším sluncem poté, co milióny let putoval po vesmíru. Tohle slunce ale nebylo dostatečně silné, aby svou planetu vyhřálo. Ze skály neustále vystupoval dým a hned zase sublimoval. Na planetě bylo stále mokro, takže její povrch připomínal křivolaké zrcadlo.

Byla to pustina, na které očividně nikdo nežil, natož aby měl důvod tu přistát - kdyby člověk přehlédl obrovitou ocelovou kopuli, umístěnou v jednom z hlubokých údolí. Kopule se zvedala do výšky jednoho sta metrů a měla v průměru dvě stě metrů.

Ale to nebylo všechno. Poté, co Thekus uspokojil zvědavost Nikeho Quinta ohledně povrchu planety, přenesl i obrázky z nitra kopule.

Plukovník se už v životě setkal s nejrůznějšími druhy mimozemské techniky, ale tohle ho vysloveně zaskočilo: uvnitř kopule byla obrovitá hala, naplněná nejrůznějšími předměty, které svým tvarem připomínaly jednou ptačí zobák nebo zase hada, pak krychli anebo křehké listy stromů... Rozmanitost tvarů těchto podivných přístrojů byla nepřeberná.

V Thekusově blízkosti se nadále zdržovali Arfar, Melaal a Carbá. Jinak byla kopule prázdná.

Uvnitř to neměli zařízeno pro návštěvy. Nebyly tu žádné stoly ani židle, lůžka, nic. Muži museli improvizovat, když se chtěli posadit.

Thekus zprostředkoval hovor tří spiklenců. Carbá chtěl znát názory svých druhů na situaci. Arfar byl toho názoru, že by měli dál vyslýchat Thekuse. Melaal se domníval, že je nutno pokračovat v cestě, protože Kusma nepředstavuje bezpečný úkryt. Carbá se ho zeptal, proč si to myslí, ale Melaal jen pokrčil rameny.

Carbá se nakonec rozhodl pro Arfarův návrh a jeho slovo platilo. Posadili se na podlahu a pokračovali ve výslechu zajatce.

„Mluvili jsme o Belubalovi," začal Arfar. „Co se s ním stalo?"

Thekus se chabě pousmál. „Ani nevím, kdo to je."

„Tím mě neodbydete," odsekl Carbá. „Už jste přiznal, že víte, že je to Akonan. Takže co se s ním stalo?"

„Je pryč," řekl Thekus.

„To víme. Kam šel?"

Thekus ukázal nad hlavu.

„Tam."

„Vy jste ho...?"

Thekus to přiznal. „Ano... Byl příliš nebezpečný a příliš nesympatický."

Ron nemohl jinak - svým způsobem robota obdivoval. Tohle byly Thekusovy vlastní odpovědi. Nike Quinto mu zatím ještě nemohl předat žádné informace o Belubalovi.

„Já tomu nevěřím," vysvětloval Arfar se špatně potlačovanou

zlostí v hlase. „Vy jste zabil někoho jako byl Belubal? Vždyť než byste na něco takového vůbec stačil pomyslet, Belubal by už věděl, o čem uvažujete. Kdy se to stalo? Když ho za vámi poslali, aby vyjednával o téhle stanici?"

Thekus klidně souhlasil.

„No tak mluvte!" vyjel Arfar. „Jak jste to udělal?"

„Ó," odpověděl Thekus, „jakmile vstoupil do mého domu, zastřelil jsem ho."

„Vždyť jste ho vůbec neznal. Nevěděl jste, kdo za vámi přichází!"

Thekus se pobaveně usmál.

„Máme své lidi, ne? Vy je máte taky."

Ron si oddechl. To bylo chytré.

Arfar se bezradně rozhlížel. Carbá přikývl, ale Melaal nic neříkal ani nijak nereagoval.

Kdo byl tenhle tajemný muž? Co měl v úmyslu? Proč se neúčastnil výslechu?

Melaal se zastavil ve stínu jednoho z těch velkých strojů: Pravou rukou sáhl na určité místo. Zdálo se, že je tam jenom stěna, ale stačil mírný tlak a rozskočily se dveře, za kterými byla místnůstka s interkomem. Melaal vzal do ruky mikrofon a počkal, až se rozzáří obrazovka. Zdálo se, že zná muže, který se na ní objevil, až příliš dobře.

„Loď je připravena, Laasephe?"

„Jistě."

„Tak jděte všichni na palubu. Budeme asi muset Kasmu hodně rychle opustit."

Laaseph vytřeštil oči.

„Ale proč?"

Melaal mávl rukou.

„Žádné dlouhé vysvětlování, Laasephe. Pronásledují nás Pozemšťané. Ale my tady bohužel nemáme žádné zaměřovači přístroje. Cítili jsme se na Kusme až moc bezpečně. Pozemšťané by sem mohli dorazit každou chvíli. Ve stejný okamžik, kdy přistanou, musíme z Kusmy zmizet."

„Proč nezmizíme hned?"

„To ti vysvětlím později. Teď potřebuji muže, který by aktivoval bezpečnostní spoje v kopuli. Já se tím nemohu zdržovat. Má nepřítomnost by byla nápadná."

„Které bezpečnostní spoje?"

„Carbá a jeho muž sedí na krytu antigravové šachty. Obávám se, že až to vypukne, nebudou dostatečně rychle reagovat. Já pak nemohu čekat, než pochopí. Šachta se musí dát nějak otevřít. Řekněme, že vykřiknu: Země! a kryt ujede do strany."

„No dobrá," zamračil se Laaseph. „To není zrovna hezký heslo."

„Dobrá, pospěšte si. Já teď končím."

Odložil mikrofon a obrazovka zhasla. Zavřel dveře a pomalu se vracel k Carbáovi a Arfarovi. Nikdo na něm nemohl vidět, nač myslí.

Byl si svou věcí dokonale jist.

Muž, kterého vyslýchali, nebyl admirál Thekus.

Byl to robot.

Zjistil to čistě náhodně. Zatímco seděl vpředu na podlaze, Thekus mu připadal podezřele vysoký. Všiml si na něm například, že má tlusté podrážky, což bylo u vysokého muže docela neobvyklé. Zdálo se, že je má proto, že je těžký. Když si přešlápl, podrážky se povážlivě prohnuly. Musel vážit aspoň pět metráků, aby se takhle prohnuly...

Navíc sledoval způsob, jakým Thekus reagoval na otázky. Připomenulo mu to počítačový program... Dalo se tedy předpokládat, že tenhle robot bude řízen odněkud z nějaké centrály.

Thekus byl prostě robot.

Melaal se však nespoléhal jenom na dohady. Muži seděli na desce, která přikrývala antigravovou šachtu. Tato deska byla pochopitelně připojena k citlivé váze. Podle ní tato trojice vážila dohromady osm set kilogramů, z čehož Arfar a Carbá vážili celkem nejvýš dvě stě kilogramů. Zbytek patřil Thekusovi.

To už byl důkaz. Žádný Arkonidan neváží šest set kilo. Thekus prostě musel být robot.

Melaal byl nejdříve pěkně vyděšený, přestože podobný výsledek tušil. Rázem pochopil, že Pozemšťané už asi vědí úplně všechno. Brzy zaútočí, to bylo Melaálovi jasné.

Museli před nimi uprchnout!

To však nebylo tak jednoduché.

Melaal by nejraději ihned vydal rozkaz k útěku, pak ale si uvědomil, zeje docela dobře možné, že robot zareaguje ostře. Možná měl na sobě dokonce nějakou výbušnou nálož, která by se v případě překvapivé protiakce aktivovala!

Ne, nesměl riskovat. Musel počkat na vhodnou chvíli, ve které se Pozemšťané budou věnovat sami sobě a ne v první řadě robotovi. To mohlo nastat, až budou přistávat. Nebo až se budou snažit proniknout do kopule. Přece s sebou pak nepotáhnou robotův ovladač.

Musel tedy zůstat trpělivý.

Ovšem nejdříve ze všeho chtěl Pozemšťany oklamat. Oklamat je ták, že na to budou ještě dlouho vzpomínat.

Bude záležet jenom na tom, jak rychle zareagují Carbá s Arfarem.

Melaal se vrátil k oběma Arkonidanům. Situace se mezitím nijak nezměnila. Thekus se nadále pokoušel proklouznout spoustou otázek. Blížil se okamžik, během kterého měl Arfar podruhé ztratit trpělivost.

V tu chvíli si Meech Hannigan čehosi všiml. Pouze oko robota si mohlo všimnout letmého pohybu vzadu v hale.

Takže tu byl další živý člověk. ..

Meech se pootočil a informoval o svém zjištění Nikeho Quinta.

„Aktivujte bránu, seržante!" přikázal hned nato plukovník a robot pohnul pákou.

Z lidského pohledu těžko říct, jestli je možné, aby se robot vylekal. Který následek počítačových impulzů je možné definovat jako úlek? A jak by bylo možné zjistit, jak který robot reaguje?

Jedno však bylo jisté.

Ve chvíli, kdy Meech Hannigan přehodil páku, Thekus věděl, že nebude dlouho žít. Byla tím totiž aktivována jistá část jeho těla, která dosud odpočívala. Paměť dostala informaci, že tato součást těla může fungovat pouze určitou časově vymezenou dobu, aniž by byl robot poškozen. Horní hranici představovalo pět a půl minuty. Pak Thekus přestane existovat.

„Vy už nám nebudete nic nalhávat," vmísil se Melaal do debaty.

„Ani nemůžete protahovat provádění našich plánů. Blíží se den, kdy se Arkon promění v hromádku bezmocných světů a kdy bude rád, až se mu nabídneme, že to všecko dáme do pořádku.

My představujeme nového vládce. Pak už totiž nebude existovat ani to monstrum, které si přisvojuje práva Imperátora."

Carbá a Arfar na sebe překvapeně pohlédli. Melaal se otočil tak, aby mu robot neviděl do tváře, a mrkl na své druhy.

„Je to opravdu škoda, admirále," podotkl pak Carbá, „že nestojíte na naší straně."

Nike Quinto sebou trhl.

„...monstrum, které si přisvojuje práva Imperátora? Panebože, oni chtějí zničit Regenta!"

Pak hned zase zmlkl. Melaal řekl cosi velmi důležitého. Možná, že toho uslyší ještě víc.

Ale nic už nepřišlo. Melaalova námitka ukončila hovor. Carbá pak položil už jen pár unavených, nedůležitých otázek. Thekus neměl problémy s jejich zodpovězením.

Arfar se otočil k Melaalovi a chtěl vědět: „Nač vlastně ještě čekáme?"

Melaal se rozhodl pro rychlý šachový tah. „Naše flotila se musí každou chvíli ozvat," odpověděl.

Pro Nikeho Quinta to bylo něco jako heslo.

Na Kusmě tedy očekávali flotilu. Nike chvíli přemýšlel, jestli nemá povolat flotilu Pozemšťanů, aby vyrovnal síly na obou stranách, ale pak se rozhodl, že to neudělá.

Zůstal odkázán sám na sebe. A nechtěl tuto akci ukončit, aniž

by dospěl k nějakému zřejmému úspěchu. Musel proniknout do té kopule, i kdyby mu bránily tisíce lodí. Když si pospíší, možná, že bude rychlejší než ty lodě.

Předal Larrymu Randallovi velení K 3605. Larry měl za úkol připravit loď k manévrování. Plukovník chtěl společně s Ronem, Meechem a Loftym vniknout do kopule.

Vydal rozkazy a Larry Randall, který vystřídal Meecha Hannigana u přístrojů, přikázal otevřít bránu.

Byl to rozkaz identický s tím, který zabíjel robota Thekuse.

Thekus zřetelně cítil horko rozpoutaných energií. Během

několika vteřin se jeho korpus rozžhavil doběla a plastik, který simuloval jeho pleť, se jednoduše odpařil. Thekus ztratil vědomí.

Fungovala už jenom jediná část jeho těla. Vydávala neskutečné množství energie a umožňovala Pozemšťanům vstoupit do kopule. Utvářela totiž bránu. Z hrdého Thekuse zůstala jenom jediná součást: transmiter.

Melaal na to čekal, ale nepočítal s transmiterem. Zděšeně zíral na tavícího se robota a ztrácel drahocenné vteřiny. Spatřil třpytivý oblouk který se klenul nad zbytky robota, a pochopil, že se dostal do mnohem většího nebezpečí než si myslel,

Vrhl se vší silou proti žhavému robotovi. Stroj udělal tři kroky dozadu a uvolnil tím kryt antigravu.

„Země!" vykřikl Melaal a Laaseph provedl rozkaz.

Vstup do šachty se odkryl. Melaal strčil do užaslého Carbáa.

Arfar pochopil a následoval je sám. Když jako poslední naskakoval do šachty, ještě se ohlédl po transmiterové bráně. Právě z ní vystupoval tlustý mužík s paprskometem v ruce a překvapeně se rozhlížel... Pak za Arfarem zapadl kryt.

Nike Quinto pochopil, že něco nevyšlo. V místě, kde ještě před okamžikem seděli spiklenci, nebylo teď už nic než hladká podlaha. Zbytky Thekuse ležely o kousek dál. Když Quinto vystupoval z chodby, spatřil v podlaze otvor, ale pak si zase říkal, že to mohl být optický klam.

Otočil se a křikl: Opatrně! Asi past!"

Držel se v úkrytu za stroji a teprve po chvíli s ostatními propátrával kopuli.

Nic nenašli, a tak se shromáždili uprostřed kopule, aby se poradili co dál.

„Stojíte na tenké kamenné desce, pane," suše oznámil robot Meech Hannigan. „Pod vámi je asi sedmdesátimetrová šachta. Možná to bude cesta, kterou nám utekli."

Nike Quinto nadskočil.

„Šachta? To to říkáte až teď?"

Jen pár minut poté, co Melaal křikl jméno Země, aby otevřel šachtu, se už nacházel v bezpečí na palubě arkonidské lodi.

Oddechl si. Situace byla během posledních hodin nebezpečnější než si původně mysleli, ale ještě ji zvládli. Litoval sice ztráty téhle stanice, ale jinak to nešlo.

Loď se pohnula. Postupně nabírala zrychlení a pak opustila

planetu Kusma v místě, kde je loď Pozemšťanů nemohla vidět ani zaměřit.

Šachta končila na čtyřhranném kvádru, ze kterého vycházelo několik chodeb. Nike Quinto přikázal Meechovi, aby pátral po zdrojích energie, a robot pak potřeboval jen tři vteřiny, aby zaměřil agregáty lodi, která tři kilometry od nich startovala. Hned to hlásil plukovníkovi.

„Tímhle směrem, říkáte?" zopakoval Nike Quinto. „Tak do toho!"

„Ještě okamžik, pane," varoval ho robot.

„Co ještě?"

„Záření gama, pane."

„No a? Záření gama máme všude, Hannigane. Proč nás s tím zdržujete?"

„Přichází támhle odtud, pane," vysvětloval Meech a ukazoval na skalní stěnu po pravé ruce. „Prochází to několika metry skály a přesto ho přijímám. Musí se jednat o mimořádně silné záření."

Nike Quinto zpozorněl.

„Dokážete definovat zdroj?"

Meech chvíli mlčel.

„Jen do určitého stupně, pane," odpověděl nakonec. „Jde o rychle se rozpadající radioaktivní látku. Konstanta rozpadu činí..."

„Nechci čísla. Co to podle vás znamená?"

„Vypadnout odtud," suše oznámil robot, „a to hezky rychle, pane.“

Melaal nepočítal s tím, že by jedním z Pozemšťanů mohl být robot. Kdyby s tím počítal, nastavil by bombu jinak. Ale člověk sám o sobě nebyl schopen zaměřit gama záření.

Robot ano...

Nike Quinto a jeho druzi se vraceli stejnou šachtou, kterou se snesli dolů. Prchali jak nejrychleji mohli. Meech Hannigan dorazil k ústí šachty jako první. Vyhoupl se a podal ruku Nikemu Quintovi,

aby mu pomohl vylézt ven.

Třpytivý kruh brány se rozzářil. Nike Quinto se pokusil projít. Scházel mu už jen krok k bezpečí na palubě tisíc kilometrů vzdálené K 3605, když Ron Landry vykřikl: „Stát! Není tady Lofty!"

Bylo až neuvěřitelné, jak rychle Nike Quinto zareagoval. Zvedl ruku a zapnul náramkovou vysílačku.

„Pattersone!" řekl ostře. „Okamžitě vylezte nahoru! Tohle je rozkaz. Zakazuji vám zůstávat dole a provádět nesmysly!"

Chvíli bylo ticho. Pak se Patterson ozval.

„Odpusťte, pane, ale momentálně mám své vlastní plány. Jestli někdo najde tu zatracenou bombu, tak to budu já. Myslím, že tahle planeta a hlavně ta stanice jsou pro nás natolik důležité, že to snad za trochu námahy stojí. Když mi to nevyjde, ztratíte holt jednoho muže, no. Jsem přece nahraditelnej . . ."

„Už dost hloupých řečí, vy blázne!" vykřikl Nike Quinto.. „Okamžitě pojďte nahoru!"

„Ne, pane, nepůjdu," odpověděl Lofty. „Myslím, že už mám stopu."

Ron věděl, že Loftyho nikdo nepřemluví.

„Že si tam pro vás dojdu!" vyhrožoval Quinto.

„Nechte starýho chlapa pracovat, plukovníku, a schovejte se!"

Plukovník zrudl. Ještě jednou zvedl ruku s mikrofonem a řekl: „Dobrá, vy paličáku. Bránu necháme otevřenou. Jestli to zvládnete . . . Vraťte se na loď."

To, co Lofty označil za stopu, byla chodba, která vedla zhruba ve směru, ve kterém Meech objevil záření. Kráčel po ní a pátravě se rozhlížel. Tušil, že bomba nebude nikde ukrytá. Tušil, že ji někde najde jen tak volně položenou. ..

Otevíral různé dveře. . .

Až ji objevil.

Asi ve dvacáté místnosti stál uprostřed jakýsi stojan a nahoře na něm vejce. Jen s tím rozdílem, že to nebylo vejce.

Byla to bomba.

Teprve nyní Lofty pocítil strach, který celou dobu číhal v jeho podvědomí. Na čele mu vyvstal pot a Stékal mu do očí. Vystoupil na spodní příčku stojanu a stoupal nahoru k vejci.

Brzy se ho mohl dotknout.

Udělal to. Prohlížel si ho. Ale nikde nenašel žádnou stopu, která by mu naznačila, jakým způsobem tu bombu otevřít, zajistit nebo vypnout. Bylo to vejce beze spár, bez výčnělků, ocelové vejce v hnízdě, které mělo vyletět do vzduchu. Lofty tušil, že to je časovaná bomba. Až uplyne její čas, vybuchne a nikdo jí v tom nezabrání.

Seskočil dolů, spíše spadl.

Obrátil se a prchal zpátky k šachtě. Jednu chvíli měl strach, že nenajde cestu, ale pak, už stál dole pod antigravem. Naskočil a rychle stoupal vzhůru.

Ztěžka oddechoval a srdce mu divoce bušilo. Když dospěl k okraji šachty, vyhoupl se přes něj a zjistil přitom, že se mu třesou ruce. Rozběhl se k rozsvícené bráně transmiteru.

Vstoupil do ní.

Něco ho praštilo do hlavy. Před očima se mu roztančily barevné kruhy. Uslyšel rozzlobený hlas - a pak pro něj nastala noc.

Nike Quinto čekal u transmiteru a sotva se v něm objevil Lofty Patterson, napřáhl a udeřil ho pěstí do brady. Lofty neměl šanci. Šel do kolen a ztratil vědomí.

„Já tě naučím mě trápit!" ulevil si Quinto.

Ron Landry nepovažoval tuhle nečekanou ránu pěstí za příliš férovou, ale věděl, že se za ni Nike Quinto vzdá práva postavit Pattersona před válečný soud.

K 3605 vzlétla. Nebyla ještě ani dvě stě tisíc kilometrů daleko, když se malá planeta proměnila v kouli žhavé, bublající horniny. V bezhvězdném prostoru zářila dvě osamělá slunce mezi spirálovými výběžky.

Tajuplná stanice přestala existovat.

Na Arkon přiletěl Administrátor Sluneční říše. Imperátor přijal svého přítele v soukromém bytě ve vládním komplexu budov.

„Přečetl jsem si Quintovu zprávu," začal Rhodan. „A musím ti říct, že bych nechtěl být ve tvé kůži, Atlane!"

Imperátor se pousmál.

„To ti věřím."

Perry Rhodan pokračoval: „Nechal jsem si to projít hlavou. Tví lidé nejsou schopni tě ubránit. Na palubě mé lodi je pár lidí z

jednotky mutantů. Zůstanou u tebe, dokud nebude po nebezpečí."

Imperátor pozvedl obočí.

„Tolik okolků kvůli starému muži?"

Perry Rhodan zůstal vážný.

„Země si nemůže dovolit neklid v arkonské říši. Musí být udržena rovnováha sil."

Imperátor Atlan přikývl.

„Rozumím. S díky tvou nabídku přijímám."

Perry Rhodan si oddechl.

„Dobrá, aspoň něco. Máš už výsledky vyhodnocení záznamů z Kusmy?"

„Ano. Výsledek není právě povzbudivý. Regent aktivoval jednu velice starou součást své paměti a zjistil, že stanice na Kusmě sloužila aktivaci organických mozků. Zvyšování jejich kapacity. Probuzení extramozku, který s sebou každá živá bytost vláčí nepoužitou. Je v něm umístěno sídlo parapsychických a paramechanických schopností."

„Stejné zařízení, ve kterém jsi byl před deseti tisíci lety, že, Atlane?"

„Ano. Tak nějak to tam asi vypadalo."

„A co tam hledal Carbá?"

Atlan pokrčil rameny.

„To nevíme."

„Však my to zjistíme," řekl Rhodan. „Dostali jsme jeho loď, ale na palubě byli jenom Palor a Minther. Když zjistili, že upadli do zajetí, spáchali sebevraždu. Touto cestou jsme tedy nezjistili nic. Ale jednu věc víme: ve hře mají prsty lidé z Modré soustavy. Akonané se účastnili spiknutí. To je tak vážné zjištění, že nesmíme polevit."

Atlan zbystřil.

„Něco mi to připomíná," řekl. „Arkonská policie našla mrtvolu muže, jehož papíry zněly na jméno Harathron Belubal Yažgan. Byl to akonský přistěhovalec. Jeho tělo našli deset kilometrů od domu admirála Thekuse."

Perry Rhodan se usmál.

„Takže náš robot ani moc nelhal, když tvrdil, že se ho zbavil..."

Administrátor luskl prsty.

„Vypadá to, že jsme se v Thekusovi všichni zmýlili. Patřil ke spiklencům. Kdyby ho jeho vlastní lidé neodstranili, kdo ví, jaké by ještě napáchal škody."

Perry se tiše zasmál a vstal.

„Kampak spěcháme, barbare?" pobaveně se ho zeptal Imperátor.

„Něco mě napadlo," odpověděl Rhodan. „Kousek od nás čeká jeden můj plukovník a je nervózní, protože má pocit, že jeho mise nic nepřinesla. Musím ho jít utěšit. Musím mu říct, že jsme se díky němu dostali o značný kus dál... Dlužím mu to. Kdybych to neudělal, jeho vysoký krevní tlak by ho nakonec ještě zabil..."

MYŠOBOVO ZPRAVODAJSTVÍ

VÁŽENÍ PŘÍZNIVCI PERRYHO RHODANA!

Děkuji za váš dosavadní zájem o naše neuvěřitelná dobrodružství, a protože se sluší dobré přijetí ocenit, rozhodl jsem se poskytnout tuto stránku v každém sudém čísle vám. Zde nás můžete chválit, jak se vám zamane. Můžete i kritizovat, co se vám na naší práci nelíbí, i když mě to, při Veliké Karotce, bude mrzet. Ale vy Pozemšťané jste už takoví - spíše brbláte, než byste pro jednoho našli pěkné slůvko. Tady vám ochotně zodpovím všechny vaše otázky, protože na rozdíl od toho, co p mně tvrdí tlouštík Bully, jsem tvor přející, z myšobího hlediska vysoce inteligentní a navíc si toho dost pamatuji.

Chybí vám některá čísla našeho seriálu? Není nic snazšího, než si o ně napsat. (Adresu najdete na poslední stránce.) Pokud ještě budou na skladě, dodáme vám je. Pokud budou beznadějně rozebrána, možná ještě nějaká najdu ve svém archívu, protože jsem spořádaný, až si o mně někteří tlouštíci (všimněte si, že nikoho nejmenuji!) říkají co chtějí. A pokud dobereme i tuto poslední rezervu, vždycky vám na této stránce můžu zprostředkovat výměnnou burzu.

Pokročili jsme v ději už pěkně daleko; naše příběhy u vás vycházejí už třetím rokem; proto se mohlo stát, že jste na některé postavy nebo děj už trochu zapomněli - i na to jsem myslel. Něco málo z předchozího děje vám vždycky čas od času připomenu, a až těch hesel bude tolik, že by je ani vysoce nadaný myšob neunesl v hlavě, je docela dobře možné, že z nich sestavím celý slovník.

Těším se na nová setkávání s vámi a držím všechny čtyři palce, aby nám spolu bylo pořád aspoň tak dobře, jako dosud.

Upřímně váš Gucky, myšob a poručík Sluneční flotily.